

Tang Mei Tímea

Mozgó folt

Ha éppen arra járna akárki és nyughatatlanul kutatva pillantásait a nagy zöldek mélyébe vetné, egészen biztosan észrevenne egy foltot.

Mozgó folt ez, derengő: a lukacsos köveket takaró sötét, barnás-vörös alga bolyhai karikában szakadoznak szét, ahogy reng a kövér víz rajtuk. A gyűrűkön egy fekete alak imbolyog, s mintha sietne valahová. Biztos fél a lenti burjánzó vöröstől. Ha felfedezőnk közelebb menne, az alak szóval, riadtan villanó tekintetét is észrevehetné, mellyel azt keresi, ami annyira megijesztette. Rezgő fényes tollaira makacs harmatpettyek akaszkodtak, ezekre lapátcsőrével vizet mer. Nem tisztul, s most mással próbálkozik: fél karjával átölel három hullámot - így azok támogatják-, a másikat pedig erélyes mozdulatokkal csapdossa hozzá a víztükörhöz. Szikrázik a pattogó vízcsepp-sokaság, s fázva szivárványt vet hátára abban a néhány sugárnyi napban. Sehogy sem akarnak lejönni róla, ezt már ő is látja, s beletelik talán egy óra is, mire végre megnyugszik. Elhullajtott, rézszerű tollak fedik pernyeként a partvonalat. Megvárja, amíg csillapodnak a gyűrűk, aztán bizonytalan szelídséggel elfordul, s végül megszűnik a víz is remegni.

Még hosszan nézte volna őt az, aki ezt látja, de hát mégsem látta senki, ahogy kacsánk belefűlt a tavacskába.